

ikke om, at han mødte med den ærligste Hensigt her i Rigsdagen om, at der skulde komme til at staa et Opgør, nu skulde han fortælle Justitsministeren, hvad han selv og Beboerne i Bjerre Herred mene om den Ting. Men da han saa havde siddet nogle Dage i Nærheden af Justitsministeren, gik Modet fra ham, og han forstod, at det gik ikke an at falde over Justitsministeren, og saa foretrak han det ulige lettere og behageligere at falde over mig og sige, at det var egentlig mig, der var skyldig i den Sag. Jeg skal ikke gaa haardt i Rette med ham af den Grund. Jeg forstaa hans vanskelige Stilling. Han var nødt til at fortælle, at der var noget galt ved denne Affære, og saa var det ulige lettere at sige, at det var mig, der havde begaaet noget galt, end at fortælle, at det var Justitsministeren.

Jeg skal sige til det ærede Medlem, at det, jeg har foretaget i denne Sag, er i mit Blad at kritisere den trufne Ordning, og der er ikke paa et eneste Punkt skrevet noget galt om Sagen. Jeg har ikke til en eneste af dem, jeg har faaet Oplysninger af, givet Løfte om ikke at fremdrage Sagen i Bladet, og hvis det ærede Medlem desuagtet finder, at jeg har baaret mig forkert ad, skal jeg tage disse Bebrejdelser med stor Sindsro, for jeg forstaa godt, hvad der skulde ske. Det ærede Medlem ventede med at indtegne sig som Taler, til jeg havde forlangt Ordet første Gang. Jeg skulde tale før ham, og han var sikker paa, at jeg skulde staa op og fremsætte en stærk Kritik af Forholdene ved Braaskovgaard, og saa kunde det ærede Medlem komme og sige, at han havde egentlig en Mængde Ting at tale med Justitsministeren om, men nu da jeg havde talt, kunde han give mig sin Tilslutning og lade være yderligere at berøre denne Sag. Jeg lod imidlertid være med at omtale denne Sag og overlod til det ærede Medlem at lave dette Opgør med Ministeren. Men i Stedet for at gaa i Rette med Ministeren gik han altsaa i Rette med mig og sagde, at det var mærkeligt, jeg ikke havde talt om Sagen, og det var sikkert, fordi det var oplyst, at Ministeren havde faaet Tilladelse af Finansudvalget til at lade være at udbyde Arbejdet i Licitation, men i Stedet for udbyde det i samlet Entreprise. Jeg har ikke en eneste Gang i Bladet eller noget Sted kritiseret, at Arbejdet er givet i samlet Entreprise, og derfor var der ikke af den Grund Anledning for mig til at lade være at omtale Sagen.

Det, som man i Kredsen har talt om, er dette, at den Gang Højre var ved Styret, var det Københavneriet, der florerede, men nu skulde det jo være et Bonderegimente, saa at man tog Hensyn til Landboernes Tarv. Imidlertid nu da vi have faaet dette Bonderegimente, kommer Ministeren og siger: Vi favoriserer de københavnske Haandværkere, for vi have ikke Tillid til Bøndernes Haandværkere. Det er dette, som man i Kredsen finder mærkeligt, og det ærede Medlem har hørt Haandværkerne derovre fortælle, at det virkelig er mærkeligt. I Viborg gør det samme sig gældende; ogsaa der komme københavnske Haandværkere over, man har ikke Tillid til Egnens Haandværkere. Man siger mere endnu, nemlig, at det er mærkeligt, at noget saadant indtræffer i en en Kreds, hvor Reformpartiet er saa stærkt, at det kan sende en Repræsentant herind. Er det Belønningen? Behøver Regeringen ikke at tage Hensyn? Kan Ministeren ganske roligt behandle de Mennesker, som han finder for godt? Det er denne Optræden fra Ministerens Side, vi have kritiseret. Det kan godt være, det ærede Medlem synes; at jeg skulde have ladet være at skrive om det, og jeg skulde ogsaa have ladet være, hvis jeg havde tænkt mig, at han vilde have sagt det, naar han kom herind.

Endvidere have vi kritiseret, at Braaskovgaard er købt for dyrt. Enhver, der kender Forholdene, vil erkende, at Braaskovgaard er købt til en Pris, som viser, at Justitsministeren maa have haft meget daarlige Hjælpere, da han erhvervede denne Ejendom.

Saa anførte den højtærede Minister 3 Grunde, hvorfor han havde overgivet Arbejdet ved Braaskovgaard til Firmaet Køhler. For det første, at han ikke ønskede at faa Efterregninger, for det andet, at han vilde have gode Materialier anvendte, og for det tredje, at han vilde have Arbejdet rettidig færdigt. Med Hensyn til Efterregning, i hvilken Forbindelse den højtærede Minister talte om Forholdene ved Brejninge Aandssvageanstalt, maa jeg sige, at Efterregninger komme selvfølgelig paa Braaskovgaard, hvis det gaar der, som det gik paa Brejninge, at naar man har faaet bygget, opdager man, at man kun har faaet det halve med. Prøv en Gang at anmode Køhler om at opføre en Bygning mere end oprindelig paatænkt, saa skal der nok komme Ekstraregning fra ham, ligesom der kom ved Brejninge. Det er ikke de Haandværkere, der faa Arbejdet overdraget, som bestemme, om der kommer